

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 343

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 decembrie 1994

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 18 din 14 martie 1994	1-3		
Decizia nr. 95 din 21 octombrie 1994	3		
★			
Decizia nr. 22 din 14 martie 1994	4-5		
Decizia nr. 98 din 21 octombrie 1994	5-6		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
840. — Hotărâre privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale regiilor autonome „Administrația Zonei Libere Galați” și „Administrația		Zonei Libere Brăila”, care își desfășoară activitatea sub autoritatea Ministerului Transporturilor	6-7
		841. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 370/1994 privind introducerea experimentală a unui nou sistem de acordare a asistenței medicale și de alocare a resurselor în acest domeniu	7-8
		855. — Hotărâre pentru aprobarea modificării bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale Regiei Autonome de Electricitate „Renel” și Regiei Autonome „Rom-Telecom”	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 18*)

din 14 martie 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
Ion Filipescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Ioan Griga — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145, art. 147 și art. 148 din Codul penal, a titlului IV — Infracțiuni contra avutului obștesc și a titlului VI cap. I, Partea specială — Infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul, invocată de reprezentantul Parchetului de pe lângă Judecătoria Alba Iulia în cauza ce formează obiectul Dosarului nr. 7986/1992 al acestei instanțe.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 martie 1994 în prezența procurorului și a părții civile — Societatea

Comercială „Sada” — S.A. Cluj-Napoca și au fost consemnate în încheierea din acea dată, pronunțarea fiind amânată pentru astăzi, 14 martie 1994.

Procurorul a susținut, în esență, că excepția este inadmisibilă deoarece privește o lege anterioară Constituției și, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din legea fundamentală, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 23—26 din Legea nr. 47/1992, numai legile și ordonanțele adoptate după intrarea în vigoare a Constituției pot face obiectul excepției de neconstituționalitate. De altfel, excepția nu poate fi primită și pentru că dispozițiile constituționale nu operează direct și automat, ci mijlocit, prin intermediul legiuitorului ordinar, care are obligația de a completa și a preciza reglementările de principii ale legii fundamentale.

*) A se vedea Decizia nr. 95 din 21 octombrie 1994, publicată în continuare la pag. 3

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 355/P/1991 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Alba Iulia, Precup Petru a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 178 și art. 249 din Codul penal, cauza formând obiectul Dosarului nr. 7986/1992 al Judecătoria Alba Iulia.

La termenul de judecată din 26 octombrie 1992, reprezentantul Parchetului de pe lângă Judecătoria Alba Iulia a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145, art. 147 și art. 148 din Codul penal, a titlului IV — Infracțiuni contra avutului obștesc și a titlului VI cap. I, Partea specială — Infracțiuni de serviciu sau în legătură cu serviciul. Instanța a amânat cauza la 16 noiembrie 1992, în vederea motivării în fapt și în drept a excepției, și prin încheierea din aceeași dată a sesizat Curtea Constituțională.

În susținerea excepției se arată, în esență, că normele penale care incriminează și pedepsesc faptele contra avutului obștesc sunt în contradicție cu dispozițiile art. 41, art. 134 și 135 din Constituție.

Exprimându-și opinia, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța a considerat că neconcordanța dintre reglementările Constituției și legile anterioare poate fi interpretată ca o abrogare tacită, consecința acestei interpretări constând în posibilitatea recalificării faptelor săvârșite în funcție de raporturile sociale încălcate, a consecințelor juridice create potrivit normelor legale existente și reglementate în Codul penal.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit Legii nr. 47/1992, puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere primit de la Guvern se contestă competența Curții Constituționale în soluționarea excepției invocate, considerând că aceasta nu este o problemă de ordin constituțional, ci o chestiune de interpretare juridică de competența instanțelor judecătorești. Pe fond, se susține că atât noțiunea *obștesc* folosită în art. 145 din Codul penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* nu sunt contrare Constituției, aceasta din urmă având o sferă mai largă decât conceptul de *avut public*, în care se identifică doar bunurile proprietății publice.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctul lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocată.

Cu privire la problema de fond, și anume dacă dispozițiile art. 145, art. 147, art. 148, titlul IV și titlul VI din Codul penal sunt sau nu constituționale, se rețin următoarele:

Potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate poate viza numai acele dispoziții legale de care depinde judecarea cauzei. Rezultă că excepția de neconstituționalitate putea viza numai dispozițiile art. 178 și art. 249 din Codul penal, pentru care inculpatul a fost trimis în judecată. În fața Judecătoria Alba Iulia s-a invocat „excepția de neconstituționalitate a art. 145, art. 147, art. 148, titlul IV și titlul VI din Codul penal“. Este de observat că numai dispozițiile art. 249

fac parte din titlul VI al Codului penal, toate celelalte articole neavând legătură cu judecarea cauzei. Curtea constată însă, în ce privește art. 249 din Codul penal, că între ipotezele avute în vedere de text se află și aceea care se referă la faptul că s-a cauzat „o pagubă avutului obștesc“, ipoteză ce a fost avută în vedere la invocarea excepției.

Cât privește constituționalitatea prevederilor din Codul penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, se constată că noțiunea de *avut obștesc* nu se confundă cu noțiunea de *proprietate*, atât timp cât desemnează un interes general al societății și vizează proprietatea publică.

Actualele dispoziții constituționale — art. 135 alin. (2) din Constituție — consacră două forme de proprietate: publică și privată, iar alin. (3) al aceluiași articol stabilește că proprietatea publică aparține statului sau unităților administrativ-teritoriale.

Alin. (4) și (5) ale art. 135 nominalizează bunurile ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice și regimul juridic aplicabil acestora.

Referitor la proprietatea privată, pentru prima dată, Constituția din 1991 asigură o protecție reală a acesteia, stipulând în art. 41 alin. (2) că, indiferent de titular, proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege. Subiectele acestui drept de proprietate sunt atât statul, cât și cetățenii, precum și regiile autonome.

Bunurile regiilor autonome și ale societăților comerciale nu constituie proprietate de stat, ci proprietate privată, deoarece, potrivit art. 5 și art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990, titularul dreptului de proprietate este regia autonomă sau societatea comercială. Statul este un simplu acționar care deține o cotă-parte din capitalul social ce nu se confundă cu patrimoniul persoanei juridice, cu atât mai mult cu cât, potrivit Legii privatizării societăților comerciale nr. 58/1991, în următorii ani va avea loc un proces de înstrăinare a acțiunilor deținute de stat.

Ca atare, infracțiunile săvârșite asupra patrimoniului unei societăți comerciale nu afectează statul, în calitatea sa de acționar, și nu duc nici la micșorarea valorii acțiunilor deținute de acesta.

Față de dispozițiile art. 41 și ale art. 135 din Constituție, termenul de *avut obștesc* urmează a se aplica numai bunurilor ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Curtea constată că, în prezent, dispozițiile art. 249 din Codul penal referitoare la ipoteza cauzării unei pagube avutului obștesc sunt parțial abrogate, ele urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție. Constatarea abrogării parțiale a acestor dispoziții este consecința constituțională prevăzută de art. 150 alin. (1) din legea fundamentală, în cazul contrarietății unei legi preconstituționale cu prevederile Constituției.

În cazul legilor anterioare Constituției, neconstituționalitatea are un caracter specific, întrucât are o cauză posterioară legii, constând în schimbarea temeiului legitimității sale constituționale.

În sensul celor arătate este și Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1/1993, prin care s-a constatat că dispozițiile din Codul penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 150 alin. (1) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite, în parte, excepția de neconstituționalitate ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Alba Iulia în Dosarul nr. 7986/1992 al acestei instanțe și constată că dispozițiile art. 249 din Codul penal referitoare la paguba adusă avutului obștesc sunt parțial abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată astăzi, 14 martie 1994.

PREȘEDINTE,

Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 95**din 21 octombrie 1994**

Vasile Gionea	— președinte
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Miklós Fazakas	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Ioan Griga	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 18 din 14 martie 1994.

La apelul nominal făcut în ședință publică, părțile au fost lipsă.

Procedura legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele completului dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de admitere a recursului, de casare a deciziei și de respingere a excepției ca vădit nefondată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 18 din 14 martie 1994, Curtea Constituțională a admis, în parte, excepția de neconstituționalitate ridicată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Alba Iulia, în Dosarul nr. 7986/1992, și a constatat că dispozițiile art. 249 din Codul penal referitoare la paguba adusă avutului obștesc sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 18 din 14 martie 1994, pronunțată în Dosarul nr. 4 C/1993.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 21 octombrie 1994.

Prezenta decizie se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,

Florentina Geangu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 22*)

din 14 martie 1994

Victor Dan Zlătescu — președinte
 Ion Filipescu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Ioan Griga — procuror
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 alin. 1 din Codul penal ridicată de inculpatul Bănică Gheorghe, în Dosarul nr. 2034/1993 al Judecătoriei Tulcea.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 9 martie 1994, în prezența procurorului și în lipsa părților legal citate și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 14 martie 1994.

Procurorul a susținut, în esență, că excepția este inadmisibilă deoarece privește o lege anterioară Constituției și potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din legea fundamentală, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c) și ale art. 23—26 din Legea nr. 47/1992 numai legile și ordonanțele adoptate după intrarea în vigoare a Constituției pot face obiectul excepției de neconstituționalitate. De altfel, excepția nu poate fi primită și pentru că dispozițiile constituționale nu operează direct și automat, ci mijlocit, prin intermediul legiuitorului ordinar, care are obligația de a completa și a preciza reglementările de principiu ale legii fundamentale.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin rechizitoriul nr. 864/P/1992 al Procuraturii Locale Tulcea, Bănică Gheorghe a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 208 alin. 1, art. 209 lit. a), e), g) și art. 224 alin. 1 din Codul penal, cauza formând obiectul Dosarului nr. 2034/1993 al Judecătoriei Tulcea.

La termenul de judecată din 26 mai 1993, inculpatul Bănică Gheorghe a ridicat în fața Judecătoriei Tulcea excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 alin. 1 din Codul penal, cu motivarea că această dispoziție contravine prevederilor art. 135 alin. (2) și (4) din Constituție și ca atare sunt abrogate prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

Judecătoria Tulcea, prin Încheierea din 26 mai 1993, pronunțată în Dosarul nr. 2034/1993, sesizează Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate și, exprimându-și opinia, apreciază că numai aceasta poate constata constituționalitatea dispozițiilor titlului IV din Codul penal.

În vederea soluționării excepției de neconstituționalitate, au fost solicitate, potrivit art. 24 din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale Guvernului, Camerei Deputaților și Senatului.

În punctul său de vedere, Guvernul contestă competența Curții Constituționale, considerând că este o problemă de

interpretare ce revine instanțelor judecătorești, iar pe fond, susține că atât noțiunea *obștesc* folosită în art. 145 Cod penal, cât și categoria juridică de *avut obștesc* au o sferă mai largă decât conceptul de *avut public*, în care se identifică doar bunurile proprietății publice. De altfel, se consideră că Decizia Curții Constituționale nr. 38 din 7 iulie 1993, prin soluția pronunțată, pune capăt opiniilor în legătură cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Codului penal privind avutul obștesc.

Senatul și Camera Deputaților nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 224 din Codul penal, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 3 și art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

Problema supusă controlului de constituționalitate privește dispozițiile Codului penal referitoare la avutul obștesc în contextul prevederilor constituționale despre proprietate, asupra cărora Plenul Curții Constituționale s-a pronunțat prin Decizia nr. 1 din 7 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 232 din 27 septembrie 1993, obligatorie pentru completele de judecată. Prin decizia menționată s-a constatat că dispozițiile Codului penal referitoare la infracțiunile contra avutului obștesc, deci și cea prevăzută de art. 224 — furtul în paguba avutului obștesc —, sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, urmând a se aplica în continuare numai pentru bunurile proprietate publică prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție.

Ținând seama de Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 224 din Codul penal ar urma să fie admisă, dar, prin rămânerea definitivă a Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, ca urmare a respingerii recursului declarat în cauza respectivă de către Ministerul Public, prin Decizia Curții Constituționale nr. 63 din 4 noiembrie 1993, art. 224 din Codul penal a fost în mod definitiv și obligatoriu abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, art. 224 din Codul penal urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute la art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice. Rezultă că, în prezent, orice altă excepție de neconstituționalitate a art. 224 din Codul penal, deci și cea invocată de inculpatul Bănică Gheorghe în Dosarul nr. 2034/1993 al Judecătoriei Tulcea, este lipsită de obiect, deoarece prevederile art. 224 din Codul penal sunt abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, astfel cum s-a constatat prin Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă.

*) A se vedea Decizia nr. 98 din 21 octombrie 1994, publicată în continuare la pag. 5.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 150 alin. (1) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de Bănică Gheorghe în Dosarul nr. 2034/1993 al Judecătorei Tulcea, întrucât, prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993, rămasă definitivă, Curtea Constituțională a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, art. 224 urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată astăzi, 14 martie 1994.

PREȘEDINTE,

Victor Dan ZlătescuMagistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 98

din 21 octombrie 1994

Vasile Gionea — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Ioan Muraru — judecător
Ioan Griga — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol soluționarea recursului declarat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 14 martie 1994, prin care a fost respinsă ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, ridicată de inculpatul Bănică Gheorghe în Dosarul nr. 2034/1993 al Judecătorei Tulcea.

La apelul nominal făcut de către magistratul-asistent se constată că părțile sunt lipsă.

Procedura este completă.

Magistratul-asistent face referatul cauzei.

Curtea Constituțională constată că dosarul este în stare de judecată și dă cuvântul procurorului care pune concluzii de admitere a recursului, de casare a Deciziei nr. 22 din 14 martie 1994 și de rejudecare a cauzei, pentru motivele arătate în cererea de recurs.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În Dosarul nr. 2034/1993 al Judecătorei Tulcea inculpatul Bănică Gheorghe a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 224 din Codul penal, cu motivarea că această dispoziție contravine prevederilor art. 135 alin. (2) și (4) din Constituție și deci sunt abrogate prin dispozițiile art. 150 alin. (1) din legea fundamentală, cu care Curtea a fost sesizată prin Încheierea din 26 mai 1993.

Prin Decizia nr. 22 din 14 martie 1994 Curtea Constituțională a respins ca lipsită de obiect excepția de neconstituționalitate ridicată de inculpatul Bănică Gheorghe, întrucât prin Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993, definitivă, s-a constatat că art. 224 din Codul penal a fost abrogat parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, art. 224 urmând a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din legea fundamentală, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice.

Împotriva acestei decizii Ministerul Public a declarat recurs în termen legal, pentru următoarele trei motive:

— nesocotirea prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 referitoare la obligativitatea exprimării de către instanța de judecată, prin încheierea de sesizare, a opiniei sale în legătură cu excepția ridicată;

— soluția „lipsei de obiect“ se întemeiază pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33/1993, care interpretată astfel închide calea sesizării Curții cu orice altă excepție vizând art. 224 din Codul penal, chiar atunci când infracțiunea privește un bun public nominalizat în art. 135 alin. (4) din Constituție;

— nemotivarea deciziei și deci încălcarea dispozițiilor art. 13 și ale art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, cererea de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurentului — Ministerul Public —, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Primul motiv de recurs privind nesocotirea prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 referitoare la obligativitatea exprimării de către instanța de judecată, prin încheierea de sesizare, a opiniei sale în legătură cu excepția ridicată, urmează a fi respins ca nefondat.

Curtea a apreciat că, în cauză, deși instanța nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate, aplicarea prevederilor art. 12 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, referitoare la completarea actului de sesizare cu opinia instanței, era formală, întrucât, pe de o parte, de vreme ce instanța de judecată a sesizat Curtea cu soluționarea excepției, rezultă că a considerat această dispoziție în vigoare și că singura în drept să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 224 din Codul penal este Curtea Constituțională iar, pe de altă parte, cu privire la constituționalitatea art. 224 din Codul penal, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 33 din 26 mai 1993, definitivă și obligatorie, conform art. 145 alin. (2) din Constituție.

Cel de-al doilea motiv de recurs privind soluția „lipsei de obiect” întemeiată pe caracterul obligatoriu al Deciziei Curții Constituționale nr. 33 din 26 mai 1993 este nefondat și urmează a fi respins, întrucât nu ține seama de specificul jurisdicției constituționale. Astfel, excepția de neconstituționalitate poate fi admisă sau respinsă prin decizie definitivă.

În caz de admitere a excepției de neconstituționalitate, decizia Curții Constituționale produce efectele prevăzute în art. 145 din Constituție și în art. 26 din Legea nr. 47/1992 și deci textul declarat neconstituțional sau textul anterior Constituției constatat ca abrogat, deoarece potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție este contrar acesteia, nu mai poate fi aplicat, fiind scos din legislație. Orice altă excepție care ar avea ca obiect textul declarat ca neconstituțional sau constatat ca abrogat urmează a fi respinsă ca lipsită de obiect, dacă soluționarea excepției de neconstituționalitate s-a făcut cu citarea părților, ori ca vădit nefondată în cazul în care, pentru același motiv de fond, excepția a fost soluționată, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților. Așa fiind, referirea la deciziile definitive anterioare nu înseamnă o lipsă de motivare în drept, ci, dimpotrivă, aplicarea consecventă a dispozițiilor constituționale și legale.

Recursul invocă și faptul că, respingând excepția ca lipsită de obiect, se închide calea sesizării Curții Constituționale, chiar și atunci când excepția privește un bun public, nominalizat expres în art. 135 alin. (4) din Constituție.

Argumentul nu poate fi primit deoarece Curtea Constituțională statuează numai asupra problemelor de drept. Constatând în drept că art. 224 din Codul penal este abrogat parțial și că urmează să se aplice numai cu privire la

bunurile prevăzute în art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce fac obiectul exclusiv al proprietății publice, rămâne ca fiecare instanță judecătorească să stabilească dacă este vorba sau nu de astfel de bunuri și să decidă dacă textele referitoare la infracțiunile privind avutul obștesc sunt sau nu aplicabile.

Și cel de-al treilea motiv de recurs privitor la nemotivarea Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 14 martie 1994 și, respectiv, critica adusă acesteia că se întemeiază pe Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 7 septembrie 1993, încălcând astfel prevederile art. 13 și ale art. 16 din Legea nr. 47/1992 și ale art. 261 din Codul de procedură civilă privind conținutul deciziei, urmează, de asemenea, a fi respins ca nefondat, deoarece, potrivit art. 29 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea statuează numai asupra problemelor de drept. Spre a se evita soluții contradictorii, art. 26 din regulamentul permite completului de judecată ce dorește să se abată de la practica Curții Constituționale să sesizeze plennul acesteia spre a se pronunța asupra interpretării ce urmează a fi dată în viitor.

Decizia Plenului Curții Constituționale este obligatorie doar pentru completele de judecată, astfel încât prin această decizie nu se soluționează o excepție de neconstituționalitate concretă. De aceea ea nu are drept consecință inutilitatea judecării excepțiilor, în cadrul cărora s-ar putea ridica noi probleme și noi interpretări în măsură să determine reluarea procedurii în vederea asigurării consecvenței practicii constituționale.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3, art. 13 alin. (1) lit A.c), art. 25 și art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul formulat de Ministerul Public împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 14 martie 1994, pronunțată în Dosarul nr. 73 C/1993.

Definitivă.

Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale regiilor autonome „Administrația Zonei Libere Galați” și „Administrația Zonei Libere Brăila”, care își desfășoară activitatea sub autoritatea Ministerului Transporturilor

În temeiul art. 44 alin. 2 din Legea bugetului de stat pe anul 1994 nr. 36/1994,

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Se aprobă bugetele de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale regiilor autonome „Administrația Zonei Libere Galați” și „Administrația Zonei Libere Brăila”, care își desfășoară activitatea sub autoritatea Ministerului Transporturilor, prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prevederile Hotărârii Guvernului nr. 548 din 12 august 1994 se aplică în mod corespunzător și regiilor autonome prevăzute la art. 1.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre și se transmit Ministerului Transporturilor de către Ministerul Finanțelor.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul transporturilor,

Aurel Novac

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 25 noiembrie 1994.
Nr. 840.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 370/1994 privind introducerea experimentală a unui nou sistem de acordare a asistenței medicale și de alocare a resurselor în acest domeniu

Guvernul României hotărăște:

Art. 1. — Anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 370/1994 privind introducerea experimentală a unui nou sistem de acordare a asistenței medicale și de alocare a resurselor în acest domeniu se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se completează cu două alineate, care vor avea următorul cuprins:

„(3) În primele 6 luni de experimentare, la calculul numărului de puncte convenite medicului în raport cu numărul și cu structura pe vârste a pacienților se iau în considerare persoanele înscrise pe lista medicului din ultima zi a fiecărei luni.

(4) În același mod prevăzut la alin. (3) se va proceda și în cazul medicilor care își încep activitatea la cabinetul medical respectiv. Pacienții preluați de la alți medici vor fi luați în considerare numai în cazul în care au fost radiati de pe listele medicilor pe care au fost înscrși.”

2. Articolul 6 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 6. — Numărul total de puncte rezultat potrivit art. 2 se majorează, în raport cu gradul profesional obținut de medicul de medicină generală, cu 10%, dacă a obținut gradul de medic specialist și cu 20%, dacă a obținut gradul de medic primar.”

3. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — Fondul total alocat pentru asistența medicală primară în cele opt județe cuprinse în experimentare se stabilește de către Ministerul Sănătății cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor, și se utilizează pentru calculul valorii unui punct pentru județele respective, respectiv pentru plata drepturilor convenite medicilor cuprinși în experimentare, pe baza statelor de funcții aprobate acestor județe, potrivit legii. La elaborarea statelor de funcții se va avea în vedere ca numărul de pacienți ce revin unui medic să fie de cel puțin 1.500, iar numărul de medici să se încadreze în numărul mediu total de posturi finanțate de la bugetul de stat.”

4. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Suma convenită lunar fiecărui medic cuprins în experimentare sedetermină pe baza numărului de puncte

rezultat în raport cu numărul și cu structura pe vârste a pacienților, corectată în funcție de condițiile în care se desfășoară activitatea și, respectiv, gradul profesional al medicului, precum și a numărului de puncte convenit lunar pentru serviciile medicale realizate. La sfârșitul trimestrului se va face regularizarea drepturilor convenite, luându-se în considerare și activitățile sanitare realizate.”

5. După articolul 8 se introduc articolele 9, 10 și 11, care vor avea următorul cuprins:

„Art. 9. — Medicii cărora li s-a redus numărul de puncte, ca urmare a depășirii limitelor prevăzute la art. 2 alin. (1), pot beneficia de anularea cu 25% a reducerii, dacă se angajează să asigure condiții pentru desfășurarea practicii medicale tinerilor medici, pe perioada cât funcționează ca medici debutanți, la pacienții înscrși pe listele lor. Tinerii absolvenți vor fi plătiți în perioada respectivă de către direcțiile sanitare județene cu salariul de bază prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 281/1993, cu modificările ulterioare, pentru medic debutant.

Art. 10. — (1) În localitățile în care pacienții posibil de înscris pe lista unui medic se situează în medie sub 1.000, o parte dintre medici vor fi redistribuiți la alte cabinete medicale pe baza metodologiei stabilite de Ministerul Sănătății.

(2) În mod excepțional, pe o perioadă de 3 luni de la data începerii experimentului, perioadă în care se va realiza, în mod efectiv, redistribuirea de către Ministerul Sănătății, medicii care se încadrează în prevederile alin. (1) și care vor realiza până la data redistribuirii un venit mai mic de 75% din salariul calculat în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 281/1993 și ale Ordonanței Guvernului nr. 39/1994, vor primi și diferența până la 75% din salariul respectiv.

(3) Sumele acordate, potrivit prevederilor alin. (2), ca diferență se vor deduce din fondul total de salarii determinat potrivit art. 7, ce se va lua în calcul la sfârșitul trimestrului pentru stabilirea finală a valorii unui punct pe baza căreia se va face regularizarea drepturilor convenite medicilor pentru trimestrul expirat.

Art. 11. — În cazul medicilor care își desfășoară activitatea în localități izolate, cu un număr mic de locuitori și la care Ministerul Sănătății a stabilit ca necesar menținerea unui post de medic, numărul de puncte poate fi majorat cu până la 100% de către Ministerul Sănătății, cu avizul Ministerului Muncii și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor.“

Art. II. — Hotărârea Guvernului nr. 370/1994 privind introducerea experimentală a unui nou sistem de acordare a asistenței medicale și de alocare a resurselor în acest domeniu, cu modificările și completările aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Iulian Mincu

Ministru de stat,

ministrul muncii și protecției sociale,

Dan Mircea Popescu

Ministru de stat, ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 25 noiembrie 1994.

Nr. 841.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea modificării bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale Regiei Autonome de Electricitate „Renel“ și Regiei Autonome „Rom-Telecom“

În temeiul art. 18 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/1994 și al art. 2 din Hotărârea Guvernului nr. 548/1994,

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă modificarea bugetelor de venituri și cheltuieli pe anul 1994 ale Regiei Autonome de Electricitate „Renel“ și Regiei Autonome „Rom-Telecom“ de sub autoritatea Ministerului Industriilor și, respectiv, a Ministerului Comunicațiilor, prevăzute în anexele nr. 1 și 2, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre, ce se vor transmite Ministerului Industriilor și Ministerului Comunicațiilor de către Ministerul Finanțelor.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministrul industriilor,

Dumitru Popescu

p. Ministrul comunicațiilor,

Virgil Popescu,

secretar de stat

Ministru de stat,

ministrul finanțelor,

Florin Georgescu

București, 2 decembrie 1994.

Nr. 855.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, București, Calea 13 Septembrie — Palatul Parlamentului, sectorul 5,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial“, București, Str. Jiului nr. 163, sectorul 1, telefon 668.55.58.